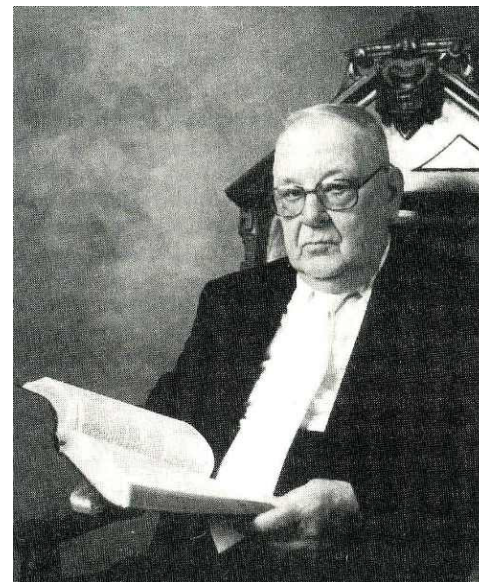

DS. W. C. LAMAIN

Rondom het kerkelijk leven

4. WAT ZIJN WE VER WEG

Met weemoed in mijn hart zet ik mij thans neer om enkele regels te schrijven. De tijd komt elke keer weer dat de kerkeraadsvergaderingen gehouden worden, om ambtsdragers te verkiezen. Dat wil zeggen dat er door de kerkeraad een nominatie gemaakt wordt van dubbel-tallen, die straks aan de gemeente voorgesteld zullen worden, en waaruit dan de manslidmaten geroepen worden om te kiezen.

Het is wel één van de gewichtigste vergaderingen die ooit gehouden worden. Als naar gewoonte wordt elke vergadering geopend met de aanroeping van Gods Naam. Zo ook op zulk een avond.

De eerste vraag die aan de orde gesteld wordt, is: wie moeten er dit jaar aftreden? Het is bekend dat elk jaar een deel van de kerkeraad aftreedt. De namen, zowel van de ouderlingen als van de diakenen, worden genoemd.

Er wordt begonnen om verschillende namen op een papier te schrijven. Wanneer dat gedaan is, wat meestal nog al enige tijd vergt, dan worden die verschillende namen opgeschreven en door de scribe van de kerkeraad voorgelezen. Meestal worden die personen besproken.

Wat vanzelf ook gedaan moet worden, omdat de kerkeraad verantwoordelijk is voor de kandidaten die gesteld zijn, en de gemeente voorgedragen moeten worden. Vaak schudt de één zijn hoofd en de tongen komen los. Gelukkig maar dat niet alles in het notulenboek komt. Ik zal er maar niet meer van schrijven, alleen dit, soms blijft er maar een enkele naam over, als er nog iemand overblijft. Eindelijk wordt er gestemd. Degene die het benodigde aantal stemmen heeft, wordt verkozen verklaard.

Voordat de vergadering begon, is er een gedeelte uit Gods Woord gelezen. Maar wat is nu de praktijk? Dat Woord spreekt niet twijfelachtig over de vereisten van een ambtsdrager in Gods Kerk. Neen, zeer duidelijk wordt gezegd wat nodig is om straks één van de ambten van Christus in de kerk waar te nemen en te bedienen.

Doch wat is nu het eindresultaat?

Niemand durft in te gaan tegen hetgeen Gods Woord vereist voor een ambtsdrager, maar ja, er wordt terloops wel opgemerkt dat, als wij naar Gods Woord moeten handelen, wij dan niet klaar komen. Ja, het is maar een moeilijk probleem. Wij zouden wel naar dat Woord moeten luisteren, maar ja, dan zouden wij maar moeten afzien van het stellen van kandidaten. Maar hoe het staat met degenen die nu over die gewichtige zaken moeten oordelen, daar wordt de meeste tijd maar overheen gewerkt. Och, konden wij maar eens recht in de schuld komen.

De één zegt: de kerk moet gediend worden. Soms is er nog een arme stumper, die het er benauwd onder heeft, maar helaas, de meesten hebben het er niet eens benauwd mee. Wat wordt er vaak ondoordacht gehandeld.

De dood moet over het leven oordelen. Helaas, zonder het minste begrip van het gewicht der zaak wordt er maar doorgewerkt en meegeholpen om de zaak tot een einde te brengen.

Er wordt gewikt en gewogen, vooral wanneer het een ogenblik stil is. Niemand opent zijn mond. Ja, er is niet veel te zeggen. Maar daar opent er één zijn mond en zegt: „Alle mensen zijn niet bekwaam of vrijmoedig om wat te zeggen. Het kon toch wel zijn, dat er wat was. En wat het Avondmaal betreft, nu ja, wij hebben er al eens meer gehad die niet aan het Avondmaal kwamen. Wij hebben toch ook voorbeelden dat ze, na korte of langere tijd, van de tafel afbleven en het niet konden doen, en dat ze het later wel deden. En dan is dat bezwaar toch ook opgelost.”

Daartegen wordt de vraag gedaan of je alleen die kandidaat kan stellen, die wel ten Avondmaal gaat, en op de lijst zetten.

Ja, er wordt wat naar voren gebracht. Wij kunnen hier toch de gehele nacht niet blijven zitten. We moeten er maar mee doorgaan. Het beste er maar van hopen. We moeten toch op tijd vergadering hebben. Nu ja, voor ouderlingen kun je elk mens niet gebruiken, voor diaken is het wat gemakkelijker. Een ouderling moet immers veel meer op de voorgrond komen? Zij moeten in leediensten voorgaan, tafelwachters zijn bij het Avondmaal, worden afgevaardigd naar meerdere vergaderingen, moeten huisbezoek doen, en in tuchtgevallen wordt hun oordeel allereerst gevraagd, enz., enz.

En die diakenen dan? Zeer zeker, hun werk is zo verschillend en ligt op geheel ander terrein dan het werk van de ouderlingen. Gods Woord verspreidt er genoegzaam licht over, en wij hebben ook een duidelijke om-

schrijving van hun ambt in het formulier ter bevestiging. Maar al is het werk verschillend en zeer onderscheiden, toch is het daarom niet minder gewichtig. Dat wij daar toch eens meer van doordrongen mochten worden. Het betreft Gods Kerk, en de dag komt dat de mens ter verantwoording zal worden geroepen door de Rechter der ganse aarde.

En dat geldt ook van het diakenambt, en wie is tot deze dingen bekwaam? Wij zijn wel geneigd om het lichter te maken, maar dat is de mens maar, die alles maar wil plooiën naar zijn eigen willekeur.

De diakenen in de Kerk vertegenwoordigen ook een ambt van Christus, zowel als de leraars en de ouderlingen. Stefanus, één van de eerste diakenen, was een man vol des geloofs en des Heiligen Geestes, en wat is het toch onmisbaar om er een kruimeltje van te hebben in ons hart, van de genade Gods en de liefde Gods. Zij hebben toch ook nodig verstand met goddelijk licht bestraald. Zij worden geroepen in het uitdelen der gaven. En houdt hun ambt ook niet in om het te doen met beleid, met blijmoedigheid en eenvoudigheid, met een bewogen hart en toegenegen gemoed? Maar ook met troostelijke redenen uit het Woord Gods aan de armen en ellendigen hulp bewijzen. Wanneer wij het eens recht overdenken mogen, wat is dan de verantwoordelijkheid groot om een ambt in Gods Kerk te bedienen.

Het is maar geen vereniging, of onze eigen zaak, waar we ons voor geven, maar het betreft de Kerk Gods, de heilige, algemene, christelijke Kerk, het huis Gods.

Het is een voorrecht als de Heere een mens gebruiken wil in Zijn Kerk, als een mens het doen mag. Maar desniettemin, het zal toch meer en meer ingeleefd moeten worden: „Zonder Mij kunt gij niets doen.”

Het ambt op zichzelf brengt een mens ook niet op de rechte plaats. Het ambt maakt een mens niet zalig. Saul was een gezalfde koning, maar is als een slachtoffer van de zonde gestorven. Judas Iskarioth heeft gepreekt, en is in wanhoop gestorven. Werkelijk het is om ervan te beven en te sidderen. „Welgelukzalig is de mens die geduriglijk vreest.”

Door de loop der jaren hebben we ook in de kerkeraden vele ouderlingen en diakenen zien komen en weer zien gaan. Vaak heeft het mijn hart met weemoed vervuld dat ik moest opmerken dat menigeen een plaats heeft ingenomen met een bezwaard hart, zonder dat het iets uitgewerkt heeft tot profijt voor hun ziel. En vooral wanneer wij dan iets voor die personen gevoelen, dan smart het ons te meer.

Wij moeten vaak zo maar opmerken, als wij het eerlijk willen bekennen, dat het wel geweest was onder de toelating, dat zij daar hun plaats innamen voor enige tijd, maar dat het niet was in Gods gunst. Velen zullen meegholpen hebben aan het bouwen van de ark, maar toch in de zondvloed omgekomen. Het is niet voor anderen, maar voor **onszelf** een ernstig onderzoek. We mochten het onszelf wel toeroepen: „Zijt niet hooggevoelende, maar vreest.”

Anderzijds gebeurt het ook dat men met hun ambt wat wordt, soms wel over het erfdeel des Heeren gaat heersen, maar dat hun eigen hart er meer en meer onder verhardt. Wat is toch de mens!

Ik zal het maar niet verder uitbreiden. Wat ik hier neerschreef zijn geen leugens en het is niet overdreven, maar eerlijk geschreven zoals het soms werkelijk plaats heeft. Het is geen wonder dat de Heere Zich meer en meer gaat onttrekken, en dat het steeds donkerder en

ellendiger wordt in de zichtbare kerk. Geen wonder dat de Heere niet met ons optrekt, en dat wij zelf alles maar klaar moeten maken. Wanneer de Heere ons nog tegenkomt in onze eigen wegen, dan is dat nog een gunstig teken, dan is er nog een weg om terug te keren van het heilloze pad. Maar als Gods ongenoegen zo groot is, dat Hij ons niet meer verwaardigt om in de schuld te komen, dan is het wel te vrezen dat het steeds dieper wegzinkt en dat de verlatenheid steeds groter wordt.

Wat zijn wij ver weg. Ik denk vaak: veel verder dan wij beseffen.

Wij lezen in Jeremia 2 : 31: „Waarom zegt dan Mijn volk: wij zijn heren, wij zullen niet meer tot U komen?”

Als wij zondaar waren, dan zou het anders zijn. Maar wat is die praktijk ver weg. En waar mensenwerk op de voorgrond staat en de boventoon heeft, daar wordt het Godswerk gemist. En het wordt geen schuld meer dat het zo ellendig is, en de smart wordt er niet meer van gevoeld, en zo wordt het huis Gods woest gelaten en tot een kuil der moordenaren gemaakt.